

Arrest

nr. 69 731 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat B. VANOPPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Armeens staatsburger en van Armeense origine te zijn. U verklaart omwille van volgende redenen uw land te hebben verlaten.

Na uw verplichte legerdienst begon u in juni 2009 te werken als contractueel soldaat in het leger. U werd er tewerkgesteld op basis van een jaarcontract. Op 5 juni 2010 was u aan het werk. Toen u en uw vriend, G.(...) S.(...), in Karabagh aankwamen op de grenspost waar jullie de wacht dienden te houden, waren jullie getuigen van een ruzie. Twee officiers, A.(...) P.(...) en H.(...) T.(...), hadden een discussie

met soldaat G(...) die een bevel niet had uitgevoerd. Vervolgens haalde één van de twee officiers een wapen tevoorschijn en schoot soldaat G(...) dood. Hierna merkte één van de twee officiers u en G(...) op en jullie vluchtten weg. Ze bevalen jullie te stoppen, jullie liepen verder weg en de officiers begonnen op jullie te schieten. Uw vriend werd geraakt en viel op de grond. U liep naar het bos, waarna u een weg bereikte en er een auto deed stoppen. Met die wagen bent u naar uw tante, L.(...) G(...), in Erevan gereisd. Daar vertelde u uw neef wat er was gebeurd.

De volgende ochtend vertrok uw neef naar uw woning in Gyumri. Daar is hij van uw ouders te weten gekomen dat de politie er is langsgekomen en dat uw ouders voor ondervraging zijn meegenomen. De politie was op zoek naar u en ze vertelden uw ouders dat u werd beschuldigd van de moord op soldaat G(...). G(...) werd na de schietpartij opgenomen in het ziekenhuis. Uw ouders werden verschillende keren ondervraagd. G(...) werd schuldig bevonden aan de moord op soldaat G(...). G(...) kreeg levenslang en zit nu in een gevangenis.

U verbleef een maand bij uw tante in Erevan. Vervolgens verbleef u van juli 2010 tot april 2011 in Oekraïne bij H(...), een vriend van uw vader. Op 23 april 2011 heeft u Oekraïne per bus verlaten en bent u op 25 april 2011 in België aangekomen. Op 26 april 2011 heeft u een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

In geval van terugkeer vreest u beschuldigd te worden van de moord op soldaat G(...) en vreest u hiervoor opgesloten te worden. Omwille van deze moord is er reeds een rechtszaak tegen u gestart.

U legt een kopie van uw militair boekje voor.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkel tastbaar bewijs heeft betreffende de door u verklaarde problemen. Zo heeft u uw kopie van het arbeidscontract dat stelt dat u in het leger tewerkgesteld was als soldaat, niet neergelegd. Dit arbeidscontract ligt bij u thuis in Armenië (CGVS, p. 8). U stelt dat u dit contract niet kunt neerleggen omdat u geen contact heeft met uw familie in Armenië (CGVS, p. 9). Echter, u heeft geen afdoende verklaring gegeven waarom u niet in staat zou zijn contact op te nemen met uw familie in uw land. Immers, u heeft geen contact meer met uw familie omdat u vreest opgespoord te zullen worden indien u contract zou zoeken (CGVS, p. 17). Dit betreft echter louter een blote bewering. Immers, u weet niet op welke manier men u op het spoor zou kunnen komen indien u uw familie in uw land zou contacteren (CGVS, p. 18). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u geen contact kunt opnemen met uw familie en heeft u niet aannemelijk kunnen maken uw arbeidscontract niet te kunnen opsturen naar België. Ook heeft u geen enkel tastbaar bewijs betreffende uw verklaring volgens dewelke u wordt beschuldigd van moord op soldaat G(...) en uw verklaring volgens dewelke er reeds een rechtszaak hieromtrent tegen u is opgestart (CGVS, p. 5, 17 & 18).

Daarenboven heeft u geen enkel tastbaar bewijs betreffende de veroordeling van uw vriend, G(...) S(...), voor de moord op diezelfde soldaat (CGVS, p. 17). Gezien u officieel in uw land vervolgd wordt en uw vriend er veroordeeld is door een rechtbank (CGVS, p. 5 & 17), kan redelijkerwijze verwacht worden dat hieromtrent tastbaar bewijs kan worden geleverd. Het bovenstaande vastgestelde gebrek aan tastbaar bewijs doet ernstig afbreuk aan de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u weinig op de hoogte bent van de door u verklaarde problemen. Zo kunt u niet bij benadering zeggen hoe vaak uw ouders meegenomen en ondervraagd werden om uw verblijfplaats te achterhalen (CGVS, p. 16). Ook weet u niet waar en hoelang uw ouders werden ondervraagd (CGVS, p. 16). Eveneens weet u niet of uw ouders ooit een document hebben ontvangen betreffende de door u verklaarde strafrechtelijke vervolging (CGVS, p. 17). Bovendien weet u niet of uw ouders stappen hebben ondernomen om informatie in te winnen in verband met de door u verklaarde problemen. Ook weet u niet in welke gevangenis uw vriend G(...) zit. Evenmin weet u wanneer of door welke rechtbank hij werd veroordeeld (CGVS, p. 17). Evenzeer weet u niet of de schietpartij waarbij soldaat G(...) werd vermoord, de veroordeling van uw vriend, en een opsporingsbericht voor u al dan niet in de media zijn verschenen (CGVS, p. 15, 17 & 18). Van de vermoorde soldaat G(...) kent u bovendien enkel de voornaam (CGVS, p. 14). Ook dient opgemerkt te worden dat u geen informatie heeft betreffende de stand van zaken betreffende de door u verklaarde problemen (CGVS, p. 19). Bovenstaande vaststellingen in verband met uw gebrekkige kennis betreffende de door u verklaarde problemen getuigen van een desinteresse in de door u verklaarde strafrechtelijke vervolging, en zijn niet in overeenstemming met de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees. Uw verklaring volgens dewelke u geen contact meer heeft met uw familie in Armenië omdat u vreest hierdoor opgespoord te kunnen worden (CGVS, p. 17), werd reeds besproken (zie supra) en is niet afdoende om de afwezigheid van contact met uw familie te verklaren. Bijgevolg kan deze vaststelling uw gebrekkige kennis betreffende de door u verklaarde problemen niet rechtvaardigen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u tot uw vertrek uit Oekraïne naar België, regelmatig contact had met de vriend van uw vader, H(...), die op zijn beurt contact had met uw familie (CGVS, p. 5, 7 & 17). Bijgevolg had u toen de mogelijkheid om zich te informeren betreffende de door u verklaarde problemen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u uw vluchtroute van Oekraïne naar België niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo verklaart u met een bus en met uw eigen paspoort naar België te hebben gereisd (CGVS, p. 7 & 10). U weet echter niet door welke landen u vanuit Oekraïne bent gereisd (CGVS, p. 11).

Onderweg naar België heeft u 2 keer controle gehad (CGVS, p. 11). U verklaart dat in uw paspoort geen uitreisstempel of visum om Europa te betreden, staat (CGVS, p. 7). U weet niet of de smokkelaar een visum voor u heeft geregeld (CGCS, p. 8). U heeft geen afspraken gemaakt met de smokkelaar over wat u moest doen of zeggen indien er controle zou zijn (CGVS, p. 11). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de inhoud van documenten dat voor u werd gebruikt in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet of er een visum voor u werd gebruikt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. U had ter zake verklaard dat uw reisbegeleider uw paspoort had ingehouden (gehoorverslag DVZ, vraag 21; CGVS, p. 7).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, of dat er zwaarwegende gronden zouden zijn die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde document is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Immers, de kopie van uw militair boekje bevat louter informatie betreffende uw identiteit en uw verplichte legerdienst. Doch deze kopie van uw militair boekje bevat noch informatie betreffende uw werk als contractueel soldaat in het leger, noch bevat het informatie over de door u verklaarde problemen. Bijgevolg kan het door u neergelegde document bovenstaande beslissing niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker heeft geen tastbaar bewijs van zijn problemen aangezien hij schrik heeft om vervolgd te worden en hij daarom sinds zijn vlucht nooit meer rechtstreeks contact heeft durven zoeken met zijn ouders. Dit is aannemelijk gezien hij werd beschoten, gezocht en beschuldigd van moord. Het kan hem dan ook niet verweten worden dat hij zich niet van de nodige documenten heeft voorzien voor zijn vertrek.

Bovendien worden hem geen tegenstrijdigheden of leugens verweten doch enkel dat hij geen tastbaar bewijs kan voorleggen. Verzoeker ontkent met klem dat hij niet voldoende interesse zou tonen in zijn situatie. Hij heeft weinig informatie omdat hij geen rechtstreeks contact meer heeft gehad met zijn ouders, doch enkel via tussenpersonen, waardoor het normaal is dat hij geen antwoord heeft op al zijn vragen. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zijn vluchtroute van Oekraïne naar België niet aannemelijk maakt, doch baseert deze beslissing op een puur theoretisch relaas van de procedure van grenscontroles, waarbij het 'in theorie' quasi onmogelijk is om Europa binnen te geraken, en op het loutere vermoeden dat verzoeker zijn paspoort bewust zou achterhouden. De grenscontroles verlopen in de praktijk echter heel anders. Het is overigens niet meer dan normaal dat verzoeker niet kan vertellen in welke landen hij geweest is tijdens zijn vluchtroute gezien hij niet heeft verder gestudeerd en nooit heeft rondgereisd. De wijze waarop hij in België is geraakt heeft geen enkele invloed op de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is. De bestreden beslissing valt over futiliteiten en kan daardoor niet in alle redelijkheid beslissen tot een weigering van de vluchtelingenstatus.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Het is immers onredelijk verzoeker het statuut van vluchteling te weigeren hoewel zijn verklaringen niet onwaarschijnlijk zijn.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) juncto artikel 3 en artikel 14 EVRM. Er is wel degelijk sprake van een reëel risico op ernstige schade in het kader van een persoonlijk gericht geweld tegen verzoeker aangezien hij wordt gezocht voor moord en aangezien zijn vriend en medegetuige reeds werd veroordeeld voor de moord die zij beiden zagen gebeuren. Bij een terugkeer zal hij het slachtoffer worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

In een vierde middel voert verzoeker aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van de motiveringsplicht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij verwijst hierbij naar de uiteenzetting van het eerste middel.

In een vijfde middel voert verzoeker aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en stelt hij dat de uiteenzetting van het tweede middel hernomen wordt.

In een zesde middel ten slotte, voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet juncto artikel 3 en 14 EVRM gezien de bestreden beslissing geen motivering geeft voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De uiteenzetting van het derde middel wordt hier hernomen.

2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat dit doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.2.2. Verzoeker laat na aan te geven op welke wijze artikel 14 EVRM door de bestreden beslissing geschonden zou zijn, zodat dit onderdeel van de middelen niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

2.2.3.1. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet waarom verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming voorhanden zou zijn. Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen enkel tastbaar bewijs aanbrengt van zijn voorgehouden problemen, dat hij getuigt van desinteresse in zijn situatie en dat hij zijn vluchtroute van Oekraïne naar België niet aannemelijk maakt. Waar verzoeker aanvoert dat hem niet verweten kan worden dat hij zich niet voorzien heeft van de nodige documenten bij zijn vlucht en dat het aannemelijk is dat hij wegens schrik om vervolgd te worden, hij werd immers beschoten, gezocht en beschuldigd van moord, nooit meer rechtstreeks contact met zijn ouders heeft durven zoeken, dient opgemerkt te worden dat hij er niet in slaagt de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij inspanningen levert om zijn asielrelaas te staven, onder meer met relevante documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van dergelijke documenten te staven. Gezien verzoeker stelt dat hij officieel vervolgd wordt en zijn vriend G. veroordeeld is door een rechtbank, kan redelijkerwijs van hem verwacht worden dat hij een bewijs neerlegt van deze feiten. Dit geldt evenzeer voor zijn arbeidscontract dat volgens verzoeker thuis in Armenië ligt. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen contact kan opnemen met zijn familie. Zijn vrees om alzo opgespoord te kunnen en te zullen worden, wordt immers niet onderbouwd. Verzoeker laat na dit te weerleggen waardoor het wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Dat hij slechts via tussenpersonen informatie over zijn situatie kon bekomen omdat hij geen contact kon opnemen met zijn ouders volstaat bijgevolg evenmin als verklaring voor zijn gebrekkige kennis omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas, zoals onder meer hoe vaak zijn ouders ondervraagd werden over zijn verblijfplaats, de plaats en de duur van die ondervragingen, de gevangenis van zijn vriend G. en de rechtbank die hem veroordeelde en omtrent de evolutie van zijn problemen. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij de gepaste inspanningen doet om zich te informeren over zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen wel degelijk op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vluchtelingenrechtelijke vrees.

Verzoeker betwist dat de onwetendheden omtrent zijn vluchtroute een negatieve indicatie zouden zijn voor de algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas doch zijn ongestaafe beweringen, onder andere dat de grenscontroles heel anders verlopen dan de bestreden beslissing laat uitschijnen en dat het niet meer dan normaal is dat verzoeker niet weet door welke landen hij tijdens zijn vlucht gekomen is, zijn niet bij machte de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd

toegevoegd aan het administratief dossier, te weerleggen. Net zomin kunnen zijn beperkte scholingsgraad, de stress en het feit dat hij nooit eerder in Europa rondreisde de gedane vaststellingen in een ander daglicht plaatsen. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker ook omtrent zijn vluchtroute correcte en coherente verklaringen kan afleggen.

Verzoeker beperkt zich tot theoretische beschouwingen, loutere ontkenningen, het herhalen van zijn asielmotieven en het uiten van blote beweringen zonder evenwel concrete elementen aan te halen die de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.2.3.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>) (zie verder sub 2.2.4).

De Raad wijst er buitendien op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

2.2.3.3. Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.2.4. Verzoeker steunt zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus volledig op zijn asielrelaas en brengt geen concrete elementen aan ter staving. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de overige elementen in het dossier, toont hij niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zouden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoekster toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER